

ΜΑΙΡΗ ΓΚΑΖΙΑΝΗ

Η αποστολή

*Αφιερωμένο στον Στέφανο
που βρίσχεται κάπου στον Έβρο
να υπηρετεί την πατρίδα*

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Το βιβλίο μου «Η αποστολή» δεν έχει καμιά σχέση με πραγματικά πρόσωπα και γεγονότα. Αποτελεί εξ ολοκλήρου μυθοπλασία και η έμπνευσή του προήλθε μια καλοκαιρινή μέρα δίπλα στη θάλασσα. Η σκέψη μου ήταν να γράψω ένα μυθιστόρημα με αφετηρία κάποιο μήνυμα κρυμμένο σ' ένα μπουκάλι που ξέβρασε η θάλασσα. Τί θα έγραφε όμως το μήνυμα;

Καθώς παίδευα το μυαλό μου για μια πρωτότυπη ιδέα, απευθύνθηκα στον –από πολλά χρόνια– φίλο μου Κωνσταντίνο Αγραπίδη και τον ρώτησα: «Τί θα μπορούσε να γράφει ένα μήνυμα σε μπουκάλι που ξεβράστηκε από τη θάλασσα, ώστε να το κάνω μυθιστόρημα;». «Μια γυναίκα ζητάει από μια άλλη γυναίκα να βοηθήσει τον άντρα της», ήταν η άμεση απάντησή του. Αυτή η φράση ήταν αρκετή για να δημιουργηθεί στο μυαλό μου η ιστορία του βιβλίου. Ωστόσο, γεγονός είναι ότι, από κάποια στιγμή και μετά, η Σόνια αυτονομήθηκε και με παρέσυρε στη συγγραφική διαδρομή που

η ίδια επιθυμούσε, αντίθετα από εκείνην που εγώ της είχα χαράξει.

Αν και η Σόνια δεν είναι πραγματική ηρωίδα –όπως συνέβαινε στο προηγούμενο μυθιστόρημά μου ΖΑΧΑΡΗ ΑΧΝΗ– την αγάπησα το ίδιο, τη συμπόνεσα κι έχει καταχωρισθεί σε μια θέση στην καρδιά και στο μυαλό μου γιατί την ταλαιπώρησα πολύ μέχρι να την οδηγήσω στη λύτρωση. Η αλήθεια είναι πως κι εκείνη με δυσκόλεψε «τραβώντας» με να λοξοδρομήσω και να «χαθούμε» παρέα στα μονοπάτια του μυστηρίου που επέλεγε για να δημιουργήσει σασπένς.

Οφείλω ένα μεγάλο ευχαριστώ στον εκδοτικό μου οίκο Ωκεανός, στην εκδότρια και συγγραφέα Ελένη Κεχροπούλου που έχει αγκαλιάσει μ' εμπιστοσύνη εμένα και τα έργα μου, στην υπεύθυνη των εκδόσεων Εύη Ζωγράφου που είναι πάντα διαθέσιμη, και σε όλη τη δημιουργική ομάδα που φρόντισε για την ευπρεπή έκδοση του βιβλίου μου.

Ευχαριστώ πολύ τον φίλο μου Κωνσταντίνο Αγραπίδη γιατί με την ατάκα του εμφύσησε στο μυαλό μου την έμπνευση ώστε να ξεδιπλωθεί η ιστορία της Σόνιας.

Ευχαριστώ τους ανθρώπους που με στηρίζουν με υπομονή όταν «χάνομαι» γράφοντας, και βέβαια όλους τους αναγνώστες που φέρνουν τα βιβλία μου στις πρώτες θέσεις των επιλογών τους.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

«Γιαγιά, τί είναι αυτός ο πίνακας που υπάρχει στο δωμάτιό σου;»

«Ποιός πίνακας, Αναστασία μου;»

«Αυτός με τα πολλά γράμματα. Οι πίνακες δεν έχουν γράμματα, έχουν ζωγραφιές. Να! Κοίτα τον»

«Οι στιγμές της λύπης, οι στιγμές της σιωπής πέρασαν. Δεν χρειάζεται να κρυφτείς στο πίσω μέρος του μυαλού σου, να μαρκάρεις την ταραχή σου σ' αρχαιασμένα τοπία. Δεν χρειάζεσαι σκοτεινό κελί για να δραπετεύεις από τις εμμονές σου ούτε ασπρόμαυρο φόντο για να ξεκουράζεις τα μονοπάτια της καρδιάς σου. Δεν θα χρειαστεί να πνιγείς στις σιωπές σου ή να τρομάζεις στις καταιγίδες. Οι λέξεις δεν θα σου φέρνουν θλίψη, ούτε θα εκφύεις όπου δεν σε σπέρνουν. Η τέφρα του ηλιοβασιλέματος δεν θα πασπαλίζει την ψυχή σου και οι κυκλώνες θα μένουν στ' ανοιχτά μακριά

από τις επιλογές σου. Κράτα ανιούσες τις δυνάμεις σου, δεν χρειάζεται να λύσεις εξισώσεις, τώρα κρατάς κοινούς παρονομαστές στις σχέσεις σου. Τα σκοτάδια σου χάθηκαν, το τραγούδι της βροχής δεν είναι το δάκρυ σου, αλλά το νανούρισμα μιας αγκαλιάς. Οι παγετώνες έλιωσαν και οι κλεμμένες στιγμές αλληλοσυγχωρέθηκαν. Ο χειμώνας σου καταργήθηκε, γιατί υπάρχει Αύγουστος ακόμα και σ' έναν χειμώνα, και οι νότες της μουσικής εκπέμπουν παρούσες αφιερώσεις. Οι ενοχές σου δεν έχουν μέλλον, τις κατάργησαν τα κύματα της θάλασσας που σε προστάτεψε, οι ψευδαισθήσεις βυθίστηκαν στον βυθό της, οι κραυγές της σιωπής σίγησαν και το κελάρυσμα των νερών προμηνύουν τ' αηδόνια. Τα βήματά σου δεν θα σκοντάφτουν σε πέτρες γιατί ο ήλιος σου θα λάμπει και τη νύχτα. Ο Τιτανικός καταποντίστηκε κι εσύ είσαι διασωθείσα. Τα συναισθήματα δεν αποθηκεύονται, βιώνονται, ακούμπω στο μέρος της καρδιάς και γαλήνεψε. Άσε τον πήχη του πάθους να σε ανυψώσει στον έρωτα, τον δείκτη της φιλίας να ξεπεράσει την αφοσίωση, το μέτρο της εμπιστοσύνης να σε ταξιδέψει στον χρόνο δίχως απόσταση αλλά με υπόσταση. Πιες το νέκταρ που σου προσφέρεται σιγά-σιγά και παραδώσου στον κτήτορα της κορύφωσης της ζωής σου. Εσύ κρατάς τα ηνία ώστε να βλέπεις, να μυρίζεις, ν' ακούς, να γεύεσαι, ν' αγγίζεις. Εγώ κι εσύ, σε φάξαμε και σε βρήκαμε. Ακολούθα τις συντεταγμένες που ανακαλύψαμε για να τις ξεπεράσεις. Κάτι νέο ξεκίνησε. Ένα τεράστιο κύμα σε ώθησε ν' αναδυθείς από την τάφρο των Μαριανών για να ξεπεζέψεις στην κορυφή του Έβερεστ. Μην κλείνεις

τα μάτια της ψυχής σου. Άσε την ελεύθερη να ζήσει. Άκου τον ήχο της μελωδίας της. Έγινες αητός όπως επιθυμούσες. Πέτα ψηλά».

«Αυτός ο πίνακας είναι η ζωή μου. Θα σου διηγηθώ την ιστορία μου όταν μεγαλώσεις».

«Καλά, όμως έχω θυμώσει».

«Γιατί;»

«Σου έχω πει να με φωνάζεις Σόνια. Αυτό είναι τ' όνομά μου».

Μέρος πρώτο

Με λένε Σόνια από το Αναστασία. Αναστασία έλεγαν τη γιαγιά μου. Δεν ξέρω πώς προέκυψε το Σόνια, όμως είναι το μόνο όνομα με το οποίο θυμάμαι να με φωνάζουν από μικρή. Κι επίσης, θυμάμαι να ακούω συχνά το όνομά μου, να με φωνάζουν τότε με ανησυχία και τότε με θυμό. Είχα πάντα την επιθυμία να δραπέτεύω από την προσοχή των δικών μου και να κρύβομαι. Όταν δεν με έβλεπε κανείς, φανταζόμουν ότι ήμουν ένα μεγάλο πουλί που ταξίδευα στον ουρανό. Σταματούσα για λίγο να ξεκουραστώ κι ύστερα πάλι συνέχιζα.

Κι αργότερα, όταν μεγάλωσα και πήγαινα σχολείο, παρότι ήμουν δημοφιλής και αγαπητή σε όλους, πολλές φορές εξαφανιζόμουν για να «βουλευτώ» στα πετάγματά μου. Το ίδιο κι αργότερα στη σχολή Καλών Τεχνών όπου σπούδαζα. Τελικά, δεν ξέρω αν επέλεξα τη σχολή Καλών Τεχνών από ταλέντο ή από την ανάγκη της απομόνωσης. Όχι, δεν ήμουν ποτέ εσωστρεφής, είχα τις καλύτερες παρέες, ωστόσο ήθελα πάντα να ξεφεύγω και ν' ακολουθώ τις μοναχικές πτήσεις των φαντασιώσεών μου.

«Αν ήμουν πουλί, θα ήμουν αετός για να πετάω ψηλά», σκεφτόμουν.

Την μοναξιά τη ζούσα όποτε την επέλεγα, διαφορετικά περιτριγυριζόμουν από φίλες καρδιάς έως και αδιάφορες και βέβαια από πολλούς επίδοξους εραστές. Αυτοί δεν είχαν ποτέ ελπίδες, γιατί ποτέ δεν επέτρεπα να με επιλέξουν, πάντα ήμουν εγώ αυτή που επέλεγε και πάντα ήμουν εγώ αυτή που έβαζε το τέλος στις σχέσεις μου. Εκτός από δυο φίλες που είμαστε μαζί από παιδιά, τη Δανάη και την μικρότερη αδελφή της την Αρετή καθώς κι έναν φίλο που γνωριστήκαμε στη σχολή, τον Πέτρο, όλες οι άλλες σχέσεις ήταν αδιάφορες ή περαστικές και ειδικά οι σχέσεις με τους άντρες πολλές φορές τελειωναν χωρίς να υπάρχει λόγος.

Πάντα ήθελα να φεύγω. Μόλις κατακτούσα κάτι, αισθανόμουν παγιδευμένη σ' αυτό και ήθελα να ξεφύγω. Ήθελα ν' αναπνέω αέρα ελευθερίας και ανεξαρτησίας. Πολλές φορές πονούσα πολύ με τη φυγή μου, όμως δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά. Πνιγόμουν στο στέρεο έδαφος, έπρεπε πάντα να δραπετεύω για να ξεφεύγω από τη μίζερια της υποταγής στη συνήθεια, στο κεκτημένο που δεν πρόσφερε τίποτα πια για να εξιτάρει τη φαντασία μου. Ληλατούσα έρωτες κι ύστερα μαγκωνόμουν, δάγκωνα την ίδια την ψυχή μου, αλλά δεν μπορούσα να συμβιβαστώ με την ιδέα ότι αυτός ο έρωτας θα ξεφτίσει, θα ξεθυμάνει, θα ξεθωριάσει.

«Κι ύστερα τί;» σκεφτόμουν. Μια καθημερινότητα χωρίς εξάρσεις, χωρίς το πάθος να τρυγάει τις αισθήσεις, να κυριαρχεί στο μυαλό, να συνεπαίρνει την καρδιά, ν' απογειώνει το κορμί. Κι έτσι έφευγα όσο ο έρω-

τας ήταν στο φόρτε του. Τις περισσότερες φορές πλήρωνα με πόνο και δάκρυα τη φυγή μου. Υπήρξαν φορές που το έριχνα στο ποτό για να ξεχάσω. Κλεισμένη στους τέσσερεις τοίχους ενός δωματίου, προσπαθούσα να αποτρέψω κινήσεις επιστροφής σε αγκαλιές που με είχαν συνεπάρει.

«Εμπρός μονάχα», έλεγα στον εαυτό μου και δάγκωνα τότε τα χείλη μου και τότε τα χέρια μου έτοιμη να ουρλιάξω από τον πόνο. Και δεν ήταν ο πόνος στο σώμα μου που με τυραννούσε, αλλά ο πόνος που ένιωθα στην ψυχή μου. Αυτό το άδειασμα που προκαλούσα στον εαυτό μου, όταν τον έβλεπα να αφομοιώνεται σε έναν έρωτα και να παραδίδεται άνευ όρων.

Γιατί ναι! Παραδιδόμουν ολοκληρωτικά και άνευ όρων στο αντικείμενο του έρωτά μου. Παραδιδόμουν για να ζήσω το απόλυτο, το μυστηριώδες, το ανέφικτο, το κυριαρχικό, το ολοκληρωτικό, το γήινο και το ουράνιο, το μοναδικό. Κι εκεί, στην αποκορύφωση του πάθους, ερχόταν η παραίτηση.

Μόλις είχα κατακτήσει και είχα κατακτηθεί, απόδιωχνα τον ίλιγγο του πυρετού που ανάβλυζε από την πληρότητα των αισθημάτων και των αισθήσεων κι επέστρεφα στην εξουσία της αυτοαπομόνωσης. Περνούσα δύσκολες στιγμές, ώσπου να ξεπεράσω την ανάγκη μου για υποταγή στην εξάρτηση από τον σύντροφο που μου προκαλούσε τον καταιγισμό των συναισθημάτων. Όμως δεν υποχωρούσα. Σκληρή με τον άλλον, αλλά πιο σκληρή με τον εαυτό μου.

Ευχή και κατάρα μαζί, η ανάγκη να εξουσιάζω τον εαυτό μου και τα πάθη του. Ποτέ, όμως, δεν παρασύρ-

θηκα σε πάθη καταστροφής. Ποτέ δεν πέρασα το όριο για την άλλη πλευρά της αυτοκαταστροφής κι αυτό όχι για να με προστατέψω, αλλά γιατί ήθελα να έχω πάντα τον έλεγχο σε ό,τι κι αν έκανα.

Μόνο τον έρωτα άφηνα να με παρασύρει και μόλις ξεπερνούσα τη γραμμή του ορίου όπου με περίμενε ο εγκλωβισμός στη συνήθεια, υπέβαλα την παραίτησή μου, με τον πόνο να προσκρούει στις πλευρές που βρίσκονται τα μηλίγγια μου και να υποφέρω από τις βάνουσσες θύμψες που δολοπλοκούσαν σε βάρος μου.

Όμως αντιστεκόμουν σθεναρά στις επιθυμίες που βάνουσα σέρνονταν στο σώμα και στο μυαλό μου, και παρά τις επιθέσεις που δέχονταν οι άμυνές μου, δεν υποχωρούσα. Στεκόμουν αλύγιστη στις εμμονές και πρόσμενα την ίαση από τον γιατρό χρόνο. Πάντα έβγαινα νικήτρια. Νικήτρια με αντίπαλο τον ίδιο μου τον εαυτό και τις ανάγκες που επιτακτικά μου ζητούσε να αποδεχτώ.

Έρημοι περίπατοι σε ξεχασμένα μέρη, ξενύχτια με παρέα το φεγγάρι σε όλες τις φάσεις του και τ' αστέρια να στέκουν αναμμένα κεράκια στην απομόνωσή μου, ευπρεπή ξενυχτάδικα για την ανία μου και πολυτελή ρεστοράν για την απεξάρτησή μου από τον έρωτα που μόλις είχε εξαπλωθεί να κυριεύσει την ύπαρξή μου.

Και πάνω απ' όλα η θάλασσα. Ο έρωτας μου για τον ήλιο και τη θάλασσα ήταν ακαταμάχητος. Ήταν ο μόνος έρωτας στον οποίο είχα αφεθεί παντοτινά. Δεν τον άλλαζα, δεν τον αρνιόμουν, δεν τον διαπραγματευόμουν ούτε με την ίδια μου τη ζωή. «Αν είναι να χαθώ», σκεφτόμουν, «ας χαθώ στην αγκαλιά της θάλασσας». Κι εκεί «χάθηκα»...

Γιατί η ζωή ξέρει να σε μαγκώνει από αυτό που περισσότερο αγαπάς, όταν αφήνεις να σε παρασύρει στους βυθούς του. Και η θάλασσα μου έστειλε το σημάδι της. Ένα σημάδι που κυριάρχησε στο είναι μου για να με παρασύρει στα βάθη των ωκεανών του και να με μετατρέψει σε δύτη χωρίς σκάφανδρο ώστε ν' ανακαλύψω τα κοράλλια του και πέφτοντας έπεσα θύμα της μυστηριώδους αναζήτησής τους.

Λίγο καιρό πριν είχα δραπετεύσει από έναν έρωτα. Έναν έρωτα που με συνεπήρε, που προκάλεσε τα χτυποκάρδια μου, που μου πρόσφερε μαγικούς ερωτικούς ιλίγγους, που αφηνόμουν στην αγκαλιά του, που τον μύρισσα, τον άγγιξα, τον γεύτηκα, τον απόλαυσα. Κι ύστερα ήρθε η στιγμή του αποχαιρετισμού και της απομάκρυνσης, της αποξένωσης, της φυγής, της απελευθέρωσης.

Έφυγα μακριά για να ξεφύγω από αυτόν, ν' απελευθερωθώ, να επιστρέψω στη θαλπωρή της ανεξαρτησίας μου, που ήταν για μένα το καταφύγιο της απελευθέρωσης από ό,τι μπορούσε να με τυλίξει στα δίχτυα του και να με κρατήσει αιχμάλωτη. Ως συνήθως, έφυγα εγκαίρως και κατέφυγα στην αγκαλιά της απεριόριστης λατρείας που δεν ήταν τίποτε άλλο από την αγαπημένη μου θάλασσα. Κι εκείνη μου έστειλε ένα σημάδι για να προκαλέσει εμένα και τις ανεξάντλητες αντοχές μου. Παρά την πίεση από την Αρτέμιδα, τη Δανάη και τον Πέτρο έφυγα ολομόναχη, όπως συνήθιζα.

